

21997

Simone, my love

door

Karlijn Stoffels

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **SIMONE, MY LOVE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **KARLIJN STOFFELS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1992 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **3** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U kunt gebruik maken van de aanvraag module op www.ibva.nl. Gebruik hiervoor uw aanvraag code (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of via de mail/aanvraagkaart. Bij vragen kunt u informeren bij I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U kunt gebruik maken van de aanvraag module op www.ibva.nl of via de mail/aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

ALGREN: Begin zeventig, lijkt jonger
DEIRDRE: Een journaliste
SIMONE: In de zeventig (tijdloos uiterlijk)

Plaats: Een cottage in Sag Harbor, Long Island Tijd: Mei 1981
NB

Het stuk is gebaseerd op het leven en de liefde van Nelson Algren en Simone de Beauvoir, maar er zijn geen letterlijke citaten gebruikt. Het geschreven materiaal is oorspronkelijk en door eigen onderzoek verkregen.

Bijlagen bij opvoering:

'I still miss someone' (trad.)

Hezekiah Jones (Op: Lord Buckley in concert)

Scène 1

(Het toneel is donker. Op het trapje naast het podium Deirdre, in slaap. Een eenvoudige mannenkamer met een tafel en divan, pick-up, manden stokbrood en drankflessen. Nelson Algren komt door de zaal aanlopen met boodschappen, bromt, fluit en neuriet: 'I still miss someone'. Struikelt over de gedaante op het trapje en vloekt. Deirdre schrikt wakker en staat op. Ze stommelen in het donker de trap op, sleutels rammelen.)

ALGREN: Ik weet niet waarom iedereen altijd mijn trap uitzoekt. *(Hij doet het licht aan)* Wat een rotzooi. Moet je iets hebben? *(Ziet Deirdre en schrikt)* Neem me niet kwalijk. Ik dacht dat je een zwerver was.

DEIRDRE: Wie weet.

ALGREN: Nee, nee, ik weet het al. We hebben een afspraak. Je zou mij interviewen.

DEIRDRE: We hadden een afspraak. Ik ben in slaap gevallen. Kan ik hier bellen? Ik moet meteen terug naar New York.

ALGREN: Vanavond kun je niet meer terug. Ik heb een heel fatsoenlijke logeerkamer. Ik ben een heel fatsoenlijke gastheer. *(Trekt een huisjasje aan en ruimt de boodschappen in de koelkast)* Ga alsjeblieft zitten. Ik ben je een verklaring schuldig. Wat zal het zijn?

DEIRDRE: De spoorbomen? De dokter?

ALGREN: *(Zwaait naar de drank)* Ik had die op het oog.

DEIRDRE: Ik niets, dank u. U geeft een feestje zeker?

ALGREN: Een Franse fuif. De reden is... ik moet naar het ziekenhuis.

DEIRDRE: Een heel goede reden voor een feestje.

ALGREN: De reden dat ik onze afspraak vergeten ben. Het is mijn hart. Een zwak punt. Geen opwinding, niet joggen, niet drinken. *(Schenkt zichzelf een flink glas whisky in)* De reden voor het feest is dat mijn boek af is. De Duivelskous. Weet je wat dat is? Een mens die niet deugt. Die achterstevoren gebreid is. De tweede reden is dat ik opgenomen ben in de Academie voor Kunst en Letteren. Nog net voor hij doodgaat, dachten ze.

DEIRDRE: U bent toch al eerder geëerd? De Nationale Boekenprijs voor uw eerste boek. De man met de Gouden Arm.

ALGREN: Niet mijn eerste boek. Niet mijn beste. Het bekendste. Misschien is De Duivelskous wel beter. Of mijn volgende boek. Voor welk blad schrijf je ook weer?

DEIRDRE: Niet voor een blad. Ik ben bezig met een biografie van Simone de Beauvoir.

ALGREN: Er is niets wat ik daarover te melden heb.

DEIRDRE: Natuurlijk wel. En het is het minste wat u doen kunt nadat u mij vijf uur heeft laten wachten.

ALGREN: Het is zeker te veel gevraagd om over jezelf geïnterviewd te worden als je net je boek af hebt en gekozen bent in de Academie voor Kunst en Letteren?

DEIRDRE: Ik kom voor u. Wat wordt uw volgende boek?

ALGREN: Zij heeft je zeker een hoop onzin verteld over mij?

DEIRDRE: We hebben over u gesproken. En ik heb haar autobiografie gelezen.

ALGREN: Heeft zij een autobiografie geschreven? Waarom weet ik daar niks van?

DEIRDRE: Natuurlijk. 'Een welopgevoed meisje'. 'In de bloei van het leven...'

ALGREN: O! Die historische romans. Fictie. Biofictie. Als u dat autobiografie noemt, is de Bijbel een geschiedenisboek.

DEIRDRE: Daarom wil ik graag uw kant horen.

ALGREN: Dat bespaart mij weer een bed opmaken. Daar zijn we gauw mee klaar. Nelson Algren onthult: ik heb haar nauwelijks gekend.

DEIRDRE: Ze is toch bij u geweest in Chicago, in 1947?

ALGREN: En dat heeft ze geweten ook. Ze wou sightseeën, nou dat kon. Ik heb haar de abattoirs laten zien en laten ruiken. Daar had madame niet van terug. De pooiers en de hoeren, de elektrische stoel. Een vriendin had me bij haar aanbevolen. Ze belde me op. Ze zou op me wachten in Lietel Café. Le petit café, snap je? Lietel café. Ik ben een beleefde jongen, dus ik pikte haar daar op. Wist ik wie ze was. Simon Boudoir verstond ik, nooit van gehoord. Ze droeg een tijdschrift, zodat ik haar zou herkennen. Lietel tijdschrift. Dat was alles.

DEIRDRE: Ze is niet bij u blijven slapen?

ALGREN: O ja. Ze was van streek door die elektrische stoel. Dus ik heb haar meegenomen, als een gentleman. De rest van de romance heeft ze uit haar duim gezogen. Lietel café! M'n vriend Studs zei altijd: 'ga nooit naar bed met een vrouw die meer problemen heeft dan jijzelf. Als die juffrouw een roman schrijft, vertelt ze de waarheid en als ze de waarheid wil schrijven, verzint ze de boel bij elkaar. Ik ken haar.

DEIRDRE: Van die ene keer in Chicago?

ALGREN: We hebben wat door Mexico gereisd. Ik herinner het me vooral omdat het in Houston heter was dan in Mexico, dat verbaasde me. Als reisgenote was ze in orde, een beetje fanatiek. Ooit de tempel van Chichen Itza beklommen in de Mexicaanse zon? Dan

weet je wat ik bedoel. Niets hield haar tegen als ze een plannetje had.

DEIRDRE: En u was één van die plannetjes?

ALGREN: Ach, ze had een hele verzameling minnaars. Maar ze gaf er niks voor op.

DEIRDRE: Vroeg u dat van haar?

ALGREN: Ik ben niet lastig. We hadden afspraken. Zolang zij om mijn grapjes lachte, zorgde ik voor contant geld. Niet dat ze zich daaraan hield. Ga nooit naar bed met een vrouw die niet lachen kan. Later hebben we nog door Afrika gereisd en door Spanje. Ooit een Française gezien die je bloed wel kan drinken? Dan klokt ze liters wijn naar binnen en dit is het lot van de arme baguette. (*Hij verkruimelt het stokbrood*) En maar kwekken, kwekken, kwekken. Het liefst bezocht ze bordelen. Dat liep niet altijd goed af. Die meisjes houden niet van Franse filosofen die komen sightseeën. (*Grinnikt*) Dat noemde zij leven: sightseeën. Met een blocnote in haar hoofd. Ze sightseede nog in haar eigen bed. Of in dat van een ander.

DEIRDRE: Uw bed?

ALGREN: Al die kletsboek die ze schreef. Zolang het in het Frans was... my bonnie is over the ocean en geen centje pijn. Maar ze vertaalden die troep in het Engels. De Mandarijnen... dat ging nog. Daar noemde ze me anders. Toen ik het gelezen had, in '57 was dat, wou ik haar nooit meer zien.

DEIRDRE: En u heeft nog een half jaar bij haar gewoond, in 1960...

ALGREN: Gewoond... gewoond. Zij was meestal op reis met Sartre. Ik werkte aan een boek over Europa. Het was vooral een zakelijke regeling.

DEIRDRE: Dus u was niet jaloers op Sartre?

ALGREN: Jaloers? Ik heb een grote liefde gehad in m'n leven. Ze heette Ethel. Zwaar katholiek was ze.

DEIRDRE: Had u daar problemen mee?

ALGREN: Ik moest naar een andere school dan zij. Dat breekt je hart als je zes bent. En ze lachte niet om mijn grapjes. Ze hield alleen van Jezus. Jeisus, zei ze. Haar kamer hing vol met crucifixen en Mariabeeldjes en rozenkransen. En plaatjes van Jeisus. (*Drinkt*) Sartre en ik boksten samen. Hij was erg grappig. Op een droge manier. Alles aan hem was droog. Als hij een emotie voelde opkomen, ging hij gauw naar huis om het op te schrijven. En zij... ze had nog nooit een normale vent gehad, denk ik. En geen vent die lachte, die zijn tanden bloot lachte, zoals ik. Ze noemde me haar krokodil. (*Deirdre schrijft, Algren drinkt steeds sneller*) Zij was jaloers. Als ik maar het woord richtte tot een ander... En meer dan het woord richtte ik meestal niet... Ze zei er niks van, maar ze bevroor. Je had

de hitte van Mexico nodig om haar weer te ontdooien.

DEIRDRE: En die hitte had u.

ALGREN: Zo schreef ze over me. Dat was weer zo'n streek van haar. Zo bedierf ze het voor anderen. Toen die boeken verschenen, kon mijn vriendin van toen in details lezen hoe ik bij haar was. En alles wat gedrukt staat, geloven ze. Ik kreeg liefdesbrieven van totaal onbekende vrouwen. Een grapjas in de krant noemde me 'de man met de gouden pik'. *(Hij wordt steeds kwader. Begint te hoesten, verslikt zich, krijgt het benauwd, grijpt naar zijn hart. Deirdre loopt naar hem toe.)* Overal in de wereld...

DEIRDRE: Mijnheer Algren...

ALGREN: Ik ken de wereld! Ik heb de bordelen in Saigon gezien, in Zuid-Amerika, in Afrika, ik zal...

DEIRDRE: ...de dokter...

ALGREN: Naar de hel met de dokter. Als twee mensen iets met elkaar hebben, een meisje van de straat of de hertogin van Fiedeldidee, dan doen ze de deur dicht als ze in bed kruipen en ze doen het haakje erop. *(Schreeuwt steeds harder)* En zij... niet alleen laat ze de deur openstaan... *(Hoest en verslikt zich weer)* maar ze roept iedereen binnen! *(Deirdre duwt hem op een stoel. Hij hoest en roept tegelijk)* Komt dat zien, komt dat zien! Intimiteiten te koop. *(Zingt)* 'Love for sale... advertising young love for sale...' *(Hij blijft hijgend zitten. Deirdre pakt haar tas. Algren staat op, haalt handdoeken en lakens en brengt haar naar de deur. Ze gaat weg. Hij scharrelt wat rond, moe en oud nu. Neuriet 'Love for sale', dat overgaat in 'I still miss someone'. Hij doet wat lichten uit en gaat zitten. De deur gaat open. Hij kijkt niet op.)*

ALGREN: De badkamer is aan het eind van de gang. *(Luid)* En doe het haakje erop! *(Grinnikt. Begint dan te trillen. Vioolmuziek van 'I still miss someone', terwijl een roze licht op de deuropening schijnt. In de deur staat — onbeweeglijk en identiek aan haar beroemde foto's met tulband om en mantelpakje — als een geestverschijning Simone de Beauvoir. Algren kijkt op en staart.)*

Scène 2

ALGREN: Simone?

SIMONE: Wabansia is het niet.

ALGREN: Simone. *(Hij staat op, pakt haar hand en laat haar zitten. Zij zit stijf rechtop en onbeweeglijk. Hij rent rond met drank en glazen.)* Sec nog steeds? Hoe ben je hier gekomen? Was er zo laat

nog een vlucht? Heb je een auto gehuurd? Ben je moe? **SIMONE:**
Tegen wie praatte je?

ALGREN: Niemand, een of ander journalistje. *(Simone knikt)* Niet wat je denkt. Ik had haar vijf uur laten wachten. Ik moest plotseling naar de dokter.

SIMONE: Ik weet niet hoe ik hier gekomen ben. Hoe ik Parijs verlaten heb. Alsof ik te veel gedronken heb, alsof ik alleen maar droom dat ik hier ben. Maar als ik droomde, zou ik op Wabansia Avenue zijn, in Chicago, niet in Sag Harbor. Ik ben nog nooit van mijn leven in Sag Harbor geweest.

ALGREN: Ik ben nooit iets anders geweest dan een figuur in jouw droom.

SIMONE: Wat doe je hier op Long Island? Jij hoort in Chicago.

ALGREN: Wat een interesse, net een mens. Je bedoelt: waarom heb ik met het decor lopen sjouwen? Wat bezielt mij, een personage uit jouw drama, om op eigen houtje te gaan verhuizen? Laat me, net echt, antwoord geven. *(Praat snel)* Ken je de Hurricane? Dacht ik wel. Rubin Carter is zijn echte naam. Een fantastische bokser. Onschuldig veroordeeld voor een roofoverval. Bob Dylan zingt erover. *(Zet dat nummer op)* Je had nooit bij me weg moeten gaan. Ik ben je gids voor de nieuwe wereld. Ik wilde over de Hurricane schrijven waar het speelde, in Paterson, New Jersey. Dus ben ik daarheen verhuisd. Maar de Sicilianen bedreigden me. Die stonden aan de andere kant. Ik moest daar weg. *(Simone schudt haar glas en kijkt er aandachtig naar.)* Ik schreef over de Hurricane vóór Dylan. Net zoals ik over de mijnsluitingen schreef vóór hem. Hij had het geluk dat hij later kwam. Na de communistenjacht. Zijn paspoort werd niet ingetrokken, zijn vrienden niet opgesloten. Wat waren wij een pechvogels. Ik heb Lord Buckley nog zien optreden voor de oorlog. Straatarm was hij toen. Toen al die hippies hem gingen vereren, was het al te laat. Weet je nog hoe ik Buckley voor je imiteerde? *(Simone reageert niet.)* Op Wabansia? *(Ze kijkt even op. Als hij voordraagt, luistert en kijkt ze, maar dat houdt meteen op als hij klaar is.)*

ALGREN: '...en ze hingen Hezekiah aan de hoogste boom. De nette mensen uit de buurt zeiden: Tjaa... hij vroeg erom, hè, de patjakker geloofde niet eens in Jeisus!' *(Algren gaat moe zitten)*

SIMONE: Je drinkt een ander merk.

ALGREN: Als je niet gekomen bent om over vroeger te praten... Of om me te feliciteren met mijn nieuwe boek... Mijn benoeming in de Academie... Of om aan mijn ziekbed te zitten... Wat kom je dan doen? *(Geen reactie)* Je had een afspraakje met je Amerikaanse uitgever en je dacht: ik wip even bij Nelson langs.

SIMONE: Ik kom mijn brieven halen.

ALGREN: Ze komt haar brieven halen! En waar zijn de brieven van jouw advocaat aan de mijne, en de telefoontjes van jouw antwoordapparaat aan het mijne om dit alles te regelen? Waaruit leid je af dat ik ze nog steeds, in een duurzaam tinnen doosje met een lint eromheen, naast mijn bed heb staan? Ik heb ze verkocht, jouw brieven. (*Simone springt op.*) Hoeveel succes ik ook heb, geld blijft aan mij nooit plakken. Ik kon het dus goed gebruiken en het veilinghuis was er tuk op.

SIMONE: Veiling??

ALGREN: Wat heb jij met mijn brieven gedaan? Hele stukken eruit geciteerd, voor de hele wereld.

SIMONE: Welke veiling? Waar?

ALGREN: Dat is jaren geleden. (*Simone zakt in haar stoel terug, hoofd omlaag.*) Ik heb ze trouwens meteen weer teruggekocht.

SIMONE: Waar zijn ze?

ALGREN: Zei ik dat niet? In dat duurzame tinnen doosje met een lintje erom? In de logeerkamer. (*Simone springt op.*) Als je de journaliste wakker maakt, krijgt zij ze. Ze zal er vast beter mee omspringen dan jij. Alles waar jij je handjes op legt, lieve Simone, verandert in een ondraaglijke leugen.

SIMONE: Ik heb nooit tegen jou gelogen.

ALGREN: Maar over me, Simone, over me. En daarom wil je je brieven terug. Gelijk oversteken? Ik de mijne en jij de jouwe? Heb je ze nog niet in stukjes geknipt, er passages uit gehaald die je niet bevielen?

SIMONE: Ik zal ze je terugsturen.

ALGREN: Fijn, dan wacht ik dat af. Nog een glas?

SIMONE: Waarom die wrok?

ALGREN: Wrok? Ik?

SIMONE: Die venijnige artikelen en interviews, in de New Yorker, de Playboy. Altijd was er wel een goeie ziel die ze aan me opstuurde.

ALGREN: Dat doet me plezier.

SIMONE: Je deed me pijn.

ALGREN: Je vleit me. Niets kan jou pijn doen, lieve Simone. Dingen die je niet bevallen, die snij je weg uit je leven. En wat achter jouw rug is, dat bestaat niet. Fenomenaal. Ha, fenomenaal. Behalve Sartre natuurlijk. Die had zich los moeten scheuren als hij gewild had.

SIMONE: Hij is dood

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto